

KAPITOLA 2

Očividně přešlo celou noc – ne že bych to slyšela – a z parku se stala bažina. Ale jak říkal Jerom, ideální podmínky na bahenní americký fotbal. Můj tým se shromáždil v hloučku a Jerom se zadíval na mě. „Připravte se, teď to přijde. A Charlie, možná by pomohlo, kdybys to tentokrát brala zvenku, a ne zevnitř.“

„Starej se o svoji techniku a já se postarám o tu svou,“ odsekla jsem.

„To byla jenom taková připomínka.“

„Jo, Jerome, Charlie ví, jak má hrát,“ rýpnul si Gage a vrazil do mě ramenem. „Tak jí neříkej, co má dělat.“

Gage ke mně měl ze všech mých bratrů nejbliž a taky byl jediný, komu taková poznámka mohla projít. Hlavně proto, že na mě vrhl ten svůj drzý úsměv a já se na něj nedokázala zlobit.

„Dobře, takže jdeme na to.“ Jerom zatleskal a oba týmy se rozestavily ke hře. Skóre bylo vyrovnané na sedmi bodech a zbývalo jenom pět minut. Ponožky jsem měla promáčené od bahna a ruce mi klouzaly po kolenou, když

jsem se skrčila, ale hodlala jsem ten míč chytit. Po rozehrávce jsem se rozběhla a Jerom mi poslal míč dokonalou přihrávkou. Chytila jsem ho a běžela. Někdo mě zezadu popadnul za triko. Vysmekla jsem se mu a málem sebou na kluzké trávě švihla.

Když mezi mnou a oranžovými kužely nezůstal nikdo z obránců, začala jsem komentovat svou vlastní hru. „Přeskočila louži a vrhla se do koncové zóny. Touchdown!“ Otočila jsem se a zvedla míč do vzduchu jako trofej. „Jo! Jsme nejlepší!“

„Přestaň se vyťahovat,“ zamumlal Braden a zvedal se ze země. „Jsi otravná.“

„A ty neumíš prohrávat,“ odfrkla jsem si polohlasem. Byl úplně stejný jako bráchové – nesnášel prohry.

Nasadil mi Nelsona a dřel mi klouby o temeno.

Nos mi naplnil závan mokré trávy, potu a bahna. „Fuj. Smrdíš. Pusť mě.“

„To je vůně vítězství.“

„Spíš puch prohry.“

Pustil mě přímo nad kaluží a postaral se, abych neudržela rovnováhu. Přistála jsem dlaněmi v bahně a postříkala si obličej.

„Jsi mrtvej“ Skočila jsem na něj zezadu a zabořila mu koleno do beder.

Vyjekl a zasmál se najednou. Když jsem sklouzla na zem, zamířila jsem na stranu, našla jeho mikinu a utřela si s ní obličej. Vykročila jsem zpátky do pole, kde stálo v hloučku několik kluků včetně dvou mých bratrů – Nathana a Jeroma. „Proč tady všichni takhle postáváme? Pojdte to dohrát.“

Jerom i Nathan po mně vrhli varovné pohledy, abych zmlkla. Až když jsem došla blíž, všimla jsem si, že jeden z kluků, Dave, telefonuje.

„Žádné akutní hovory s přítelkyní. Jsme uprostřed zápasu,“ prohlásila jsem a Dave vzhlédl, ale nedíval se na mě.

„Charlie, pššt,“ řekl mi Nathan. „Něco se děje.“

Několik dalších kluků přišlo blíž. „Co je?“ zeptal se zpoza mě Braden.

Pokrčila jsem rameny. „Nevím, pští mě.“ Přes Bradenovo rameno jsem viděla, jak Gage u startovní čáry vyhazuje znovu a znovu do vzduchu míč. Všiml si mého pohledu a rozpráhl ruce, jako by se ptal: „Co vám trvá tak dlouho?“ Jen jsem zavrtěla hlavou.

David konečně položil telefon a řekl: „Musím jít. Babička.“

„Vysvětlil jsi babičce, že jsme uprostřed zápasu?“ zeptala jsem se ho.

„Umřela.“

„Aha.“

Kolem zašuměla vlna vzdechů a omluv. Dave vypadal jako v šoku a oči měl skleněné.

„Kolik jí bylo?“ zeptala jsem se.

Bezmyšlenkovitě si přejel rukou po rameni. „Sedmdesát něco. Nevím přesně.“

„A co se stalo?“

„Měla rakovinu. Už asi rok. Věděli jsme, že to přijde, jenom jsme nevěděli kdy.“

„To je bída.“ Promnula jsem si ruce a rozhlédla se kolem. Všichni tam jen postávali a nevěděli, co říct. „Tak co, dohrajeme to?“

Braden mě dloubl loktem do boku.

„Co je? Aspoň přijde na jiné myšlenky. A zbývá nám jenom pět minut. Nemůžeme teď skončit.“

„Charlie,“ vybafl na mě Jerom svým káravým hlasem velkého bráchy, zatímco Nathan mě chytil za jednu ruku, Braden za druhou a táhli mě stranou.

„Co je na tom...“ Nemohla jsem větu dokončit, protože mi Braden přikryl pusou dlaní.

„Zrovna my bychom měli mít pochopení,“ zašeptal mi Nathan. „Bud' trochu empatická.“

Kousla jsem Bradena do prstu a on ruku stáhl. Pak jsem se vysmekla z jejich sevření. „Co bych měla chápat na tom, že nějaká stará paní umře na nějakou nemoc, se kterou bojuje?“

Braden se ke mně natáhl, nejspíš aby mi zase přikryl pusou. Uskočila jsem mu z dosahu.

„Pšššt!“ zasyčel Nathan a ohlédl se přes rameno. „Měla bys chápat, že...“

„Dobře. To je jedno. Řekněte Daveovi, že mě to mrzí.“ S těmi slovy jsem se otočila a rozběhla po cestě kolem parku a dál. Proč bych měla chápat, co prožívá Dave? Protože mu někdo umřel, stejně jako kdysi mně? Nemělo to nic společného. Mojí mámě bylo třicet jedna, když umřela. Sotva jsem ji poznala. Měla jsem na to jenom mizerných šest roků. Šest roků, které jsem si ani nepamatovala.

Svírala se mi žebra, až jsem nemohla dýchat, takže se mi těžko běželo. A to ve mně vyvolávalo vztek. Běh mi nikdy potíže nedělal. Nutila jsem se běžet, dokud jsem nezačala zase dýchat normálně. Nějakou dobu to trvalo.

Když jsem dorazila domů, slunce bylo vysoko na obloze a já byla celá zpocená. V naší předzahrádce stál Braden. Kaštanové vlasy zmáčené ze sprchy měl skoro černé. Byl o něco vyšší než moji bráchové, takže vypadal, že je hubenější, ale jeho široká ramena nenechala nikoho na pochybách, že je sportovec. „Ahoj, cítíš se už líp?“ zeptal se mě.

„Voniš líp?“ odpověděla jsem s úsměvem.

„Takže ano?“

„Jsem v pohodě. Očividně jsem prostě hovado, ale to všichni dávno víme.“

Braden sebou škubl. Slovo *hovado* nesnášel. Tak jsme všichni říkali jeho otci – nebo mu tak říkal on a my všichni s tím souhlasili. Jako by měl pocit, že tohle slovo patří jen jemu a označit tak kohokoli jiného je moc velká urážka.

„A Dave to zvládl?“

„Jerom ho odvezl domů, takže je určitě v pořádku.“

„Co se to s Jeromem stalo? Dva roky na univerzitě a na jednu je z něj otcovský typ?“

„Tvůj brácha vždycky uměl dobře nasouchat.“

Fakt? A jak to Braden věděl? Ukázala jsem na bílou pracovní dodávku zaparkovanou na jejich příjezdové cestě. „Tvůj táta se dneska vrátil brzy?“

Braden nad tou otázkou mávl rukou. Zjevně mu nepřišla hodná slovní odpovědi. Pak se otočil zpátky ke mně. „Co teď budeš dělat?“

„Jdu se osprchovat.“ Došla jsem ke dveřím a otočila se. „Měj se.“

Zarazil mě: „Dneska večer jdeme slavit máminy narozeniny. Říkal jsem si, že bych měl zajet do obchoďáku a něco jí koupit.“

„To asi není špatný nápad.“

Měla jsem ruku na klíče, když se mě zeptal: „Nemáš nějaký nápad na dárek?“

„Ty se ptáš mě?“ Zasmála jsem se. „Legrační.“

„Ocenil bych názor holky.“

„Tak to by sis měl nějakou najít.“

„Dobře, názor nenázor, chceš jet se mnou?“

„Do obchoďáku?“ Otočila jsem se. Díval se na mě. Braden sice byl divoká karta, ale stejně jsem ho většinou dokázala prokouknout a teď jsem viděla soucit. Soucit mě rozčiloval. „Hele, Bradene, jsem v pohodě, jo?“ A kdybych si potřebovala popovídat, tak tu mám očividně po ruce Jeromovo ucho.

Zvedl ruce, jako by se vzdával. „Dobře.“ Jeho oči jako by říkaly: *Asi máš chladné, ledové srdce, Charlie.* Nemohla bych souhlasit víc.